

Iedereen is eenzaam

Zo'n 25 jaar geleden had ik een droom. Ik stond midden in een woestijn. Niets was er om mij heen te zien dan zand, hier en daar een rotsblok dat half uit de grond omhoog kwam en een paar verdwaalde struiken. Ik stond daar om mij heen te kijken en voelde me ongelooflijk eenzaam.

Toen ik wakker werd ontdekte ik dat de droom een gevoel in mij had blootgelegd dat ik me niet eerder bewust was geweest. Door dit droombeeld besepte ik dat op de hele wereld ik de enige ben die is zoals ik. Niemand is precies zoals ik. En dat voelt eenzaam.

Met een sjieke term wordt dit gevoel ook wel existentiële eenzaamheid genoemd: het feit dat je bestaat gaat onherroepelijk met een gevoel van eenzaamheid gepaard.

Existentiële eenzaamheid heeft twee kanten, een mooie en een lastige. De mooie kant is dat je uniek bent, en daarmee voeg jij iets toe wat niemand anders op die manier in huis heeft. Dat is bijzonder en mooi, het maakt je onvervangbaar. De lastige kant is dat je nooit met iemand alles van jezelf kunt delen. En dat geeft onzekerheid (anderen doen het anders dan ik), twijfel (hoe wil ik zijn?), en dus eenzaamheid (niemand snapt mij helemaal, ik voel me alleen).

Met eenzaamheid bedoelen veel mensen dat je je alleen voelt. Dat je geen mensen om je heen hebt, dat er niemand bij je op bezoek komt. Ik denk dat eenzaamheid dieper zit. Eenzaam is wanneer je het gevoel hebt dat je niet begrepen wordt door anderen. Dat andere mensen jou niet zien in wie jij bent als uniek mens. Dat anderen zich niet inleven in jou maar voor jou invullen hoe je je voelt.

Je zou kunnen zeggen: iedereen is ten diepste eenzaam. Als we dat van onszelf én van elkaar gaan zien, gaan er in onze lege woestijnen toch bloemen bloeien.

Kirsten Slettenaar.

Predikant Remonstrantse Gemeente Twente.